

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 920/2019
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Стари град“ из Шапца, чији је пуномоћник Владимир Христовић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2489/18 од 19.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ЗАСТАЈЕ СЕ са поступком по предлогу туженог за понављање поступка.

НАСТАВЉА СЕ са поступком по ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2489/18 од 19.11.2018. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2489/18 од 19.11.2018. године и пресуда Основног суда у Шапцу П1 23/18 од 09.07.2018. године и предмет **враћа** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 23/18 од 09.07.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилца АА из ... засновала радни однос на неодређено време код туженог ЈКП „Стари град“ из Шапца, почев од 01.07.2014. године што је тужени дужан да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужилци трошкове поступка у износу од 112.875,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од осам дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2489/18 од 19.11.2018. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 23/18 од 09.07.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

По изјављивању ревизије и упућивања предмета Врховном касационом суду тужени је поднео предлог за понављање поступка из разлога предвиђеног чланом 426. став 1. тачка 10. Закона о парничном поступку, због новог доказа - налаза и мишљења

вештака у спору између истих странака ради наплате новчаног потраживања тужиље из радног односа, којим је утврђено да је тужила у периоду од 14.02.2018. године до 31.03.2018. године била у радном односу на одређено време код другог послодавца.

Одредбом члана 434. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) прописано је да ће суд, у случају када странка изјави ревизију и истовремено или после тога поднесе предлог за понављање поступка, решењем одлучити који ће поступак да настави а са којим ће да застане, узимајући у обзир све околности, а нарочито разлоге због којих су оба правна лека поднета и доказе које су странке предложиле. Према члану 435. став 1. ЗПП, решење из члана 434. став 1. тог закона доноси првостепени суд ако предлог за понављање поступка стигне том суду пре него што је предмет поводом ревизије упућен Врховном касационом суду, а ако предлог за понављање поступка стигне пошто је предмет поводом ревизије упућен Врховном касационом суду, решење из члана 434. став 1. тог закона доноси Врховни касациони суд.

У конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда, требало би наставити поступак по ревизији а застати са поступком по предлогу туженог за понављање поступка. Наиме, тужени предлог за понављање поступка подноси због чињенице да је тужила од 14.02.2018. године до 31.03.2018. године била у радном односу на одређено време код другог послодавца, која чињеница је истицана током поступка а наводи се и у ревизији.

Због тога је, на основу члана 434. став 1. и члана 435. став 1. ЗПП, одлучено као у првом и другом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су у периоду од 01.07.2014. године до 31.01.2018. године закључиле 18 уговора о обављању привремених и повремених послова, на основу којих је тужила непрекидно обављала послове ... у пословним просторијама туженог. По закљученим уговорима тужила је ове послове обављала пет радних дана у седмици - укупно 40 сати седмично, уз накнаду у износу од 20.000,00 динара месечно. Правилником туженог о унутрашњој организацији и систематизацији од 20.03.2017. године предвиђена су радна места ... - ... у сектору услуга II и у сектору правних, кадровских и општинских послова. Последњи уговор о обављању привремених и повремених послова, који су странке закључиле 03.01.2018. године, истекао је 31.01.2018. године али је тужила долазила на рад код туженог и након тога, у периоду од 01.02. до 09.02.2018. године. Тужила је 14.02.2018. године закључила уговор о раду на одређено време са привредним друштвом „АВВ Team“ из Београда, са временом трајања до 31.03.2018. године, по којем је обављала послове ... на пијаци у Шапцу за потребе туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужила обављала послове који су систематизовани општим актом туженог и да је њен рад имао све елементе радног односа - одређено радно време и уговорену зараду, тако да је закљученим уговорима о обављању привремених и повремених послова вршена злоупотреба права и они, у суштини, представљају уговоре о раду на одређено време без обзира на њихов другачији назив. Како је тужила непрекидно, у трајању од

три године и шест месеци, обављала исте послове код туженог, а од 01.02. до 14.02.2018. године и без закљученог уговора о раду, првостепени суд је применом чланова 30, 31. став 1, 32. став 1. и 197. Закона о раду усвојио тужбени захтев и утврдио да је тужила 01.07.2014. године засновала код туженог радни однос на неодређено време.

Другостепени суд је прихватио аргументе нижестепеног суда за усвајање тужбеног захтева. По налажењу тог суда, жалбени наводи у којима се тужени позива на члан 27е став 34. Закона о буџетском систему, не утичу на донету одлуку и радноправни статус тужиле јер је истом одредбом предвиђено да се, изузетно од става 34, радни однос са новим лицима може засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства, а тужени није тврдио нити доказао да је такву сагласност тражио. На другачију одлуку у овом спору, по схватању другостепеног суда, не утиче ни чињеница да је тужила са другим послодавцем закључила уговор о раду на одређено време за период од 14.02.2018. године до 31.03.2018. године, по ком уговору је и надаље послове обављала код туженог.

Основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник Републике Србије“, број 108/13), као и каснијим изменама и допунама тог закона, прописано је да корисници јавних средстава не могу засновати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2017. године (члан 27е став 34). Изузетно, радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства (члан 27е став 35). Укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основима код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% укупног броја запослених (члан 27е став 36). Изузетно од става 36, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основима код корисника јавних средстава, може бити већи од 10% укупног броја запослених уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства (члан 27е став 37).

Одредбом члана 105. наведеног закона, који је важећи и за туженог, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са тим законом, примењују се одредбе тог закона.

По становишту Врховног касационог суда, одредбе Закона о буџетском систему којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места код корисника јавних средстава су одредбе посебног закона у односу на одредбе Закона о раду, што јасно произилази из члана 105. Закона о буџетском систему.

Приликом одлучивања о тужбеном захтеву првостепени суд није водио рачуна о означеним одредбама Закона о буџетском систему и његовом односу са Законом о раду у погледу прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Другостепени суд се о тим наводима жалбе изјаснио само паушално, са позивом на изузетак предвиђен чланом 27е став 35. Закона о буџетском систему и због непостојања доказа да је тужени тражио сагласност у смислу наведене одредбе сматрао да су жалбени наводи туженог у којима се жалилац позива на став 34. наведене одредбе без утицаја на раднопрани статус тужиље и правилност донете одлуке.

Имајући изложено у виду, оваква аргументација другостепеног суда и потпуни изостанак разлога у образложењу првостепене пресуде, имају за последицу укидање нижестепених пресуда и враћање предмета првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном суђењу првостепени суд ће, водећи рачуна о изложеном, о тужбеном захтеву одлучити правилном применом материјалног права.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, као споредном потраживању које зависи од одлуке о главној ствари - успеха странака у спору.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић